

A mai evangéliumi szakasz a Lázár feltámasztása utáni eseményeket mondja el. Érdekes módon egy szóval sem említi, hogy hogyan hatott a feltámadás Lázárra vagy testvéreire, hanem azt emeli ki, hogyan hatott ez a dolog azokra, akik meglátogatták a családot. A látogatók többsége Jézus tette alapján hitt Jézusban. Természetesen (?) voltak olyanok is, akiknek az első dolguk volt az „illetékeseket” értesíteni arról, hogy mi történt. Hisz így is már mennyi bajt okozott ez az ember! Hová lesznek a megszokott dolgok, a szabályok, ha vaki így viselkedik? Mi lesz, ha a rómaiaknak nem tetszik ez az egyre nagyobb népszerűséggel bíró ember? Meg ki tudja, mi a hosszú távú terve? Mi a küldetése? Gyorsan össze is ül a válságstáb, megoldás is születik: Keresztre vele! Hatalmuk, anyagi gyarapodásuk szempontjából tökéletes döntés (mi már tudjuk, hogy a rómaiak pár év múlva mégiscsak elindultak, s lerombolták Jeruzsálemet, a templomot), és csak egy ember életébe kerül. Megverik a pásztort, szétszalad a nyáj, s minden megy tovább a maga normális rendjében.

A legtöbb ember hajlamos megideologizálni a cselekedeteit. Természetesen csak másokra, az egész népre gondolva teszünk meg dolgokat. Az, hogy így az történik, amit mi akarunk, csak egy szerencsés mellékkörülmény. Mi döntünk, s a kisebbik rosszat választjuk, úgy, hogy akiről döntünk, nem is tudott esetleg róla, hogy volt döntési lehetőség. Majd megmagyarázzuk neki, hogy miért úgy a legjobb neki. Esetleg még hozzátesszük: én sem örültem neki, de mindenkinek így a legjobb.

Ezt a csapdát csak nehéz elkerülni, de igyekezni kell! A jó baráti kapcsolat az embertársakkal és Istennel segíthet, hogy nyitottak legyünk az Igazságra, az Életre, az Útra.

Szabó Jolán, Budapest